Hồi 18
Tối độc phụ nhân tâm

Trời vừa sáng bạch, Điền Hồ nghe thanh âm của Bội Cơ vang đến:

- Ngươi thật không chịu chỉ điểm nơi cất giấu Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ư?

Điền Hồ hắng giọng:

- Nàng đã làm gì nhị ca và đại tỷ?

- Họ là nhị ca và đại tỷ của ngươi, đâu phải của ta.

Điền Hồ thở dài:

- Nàng muốn nói như thế nào cũng được. Họ đâu?

Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ở đâu?

Điền Hồ biến sắc:

- Nàng dùng họ để uy hiếp ta?

- Hãy nói về Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

Điền Hồ lại thở dài:

- Hay buông tha họ, vì họ hoàn toàn vô hại đối với nàng. Đổi lại, ta sẽ đưa nàng đi tìm vật nàng cần.

Lập tức có tiếng Nam Cung Phách vang lên.

- Tam đệ đừng mắc mưu họ. Chuyện Thất Linh Tiểu Phi Kiếm là có thật.

Tiếp đó, một thanh âm già nua nhưng vẫn đầy khí lực vang lên:

- Đương nhiên đó là chuyện có thật và tiểu tử ngươi nếu khôn hồn thì hãy mau giao ra. Đổi lại, bọn ta sẽ giúp ngươi báo thù cho phái Thanh Thành và cũng là báo thù cho Điền Tuấn, phụ thân ngươi nữa.

Điền Hồ phì cười:

- Hãy để tại hạ nói chuyện với nhị ca Nam Cung Phách. Xin Lục Lão miễn xen vào. Được chứ?

Giọng già nua đó giận dữ:

http://www.nhanmonquan.com

- Ngươi dám nói với bọn ta bằng giọng như thế ư? Hay ngươi nghĩ ta không dám giết bọn chúng, cả ba người?

Điền Hồ vẫn thản nhiên:

- Hãy nghe cho rõ đây. Đoàn Bội Cơ thì giữa chư vị với nhau đã có thỏa thuận, Lục Lão chỉ là những kẻ bội ước mới dám nghĩ đến chuyện hạ sát nàng. Còn về phần nhị ca và đại tỷ của kẻ hèn này, xin Lục Lão nhớ cho, chỉ cần họ bị một mảy may nào đó suy suyển, hoặc Lục Lão không chịu buông tha họ ngay, thì đừng trách kẻ hèn này sẽ không đưa chư vị đi tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

- Ngươi biết rõ nơi cất giấu ư?

Điền Hồ đáp:

- Suốt đêm qua, vì không thấy nhị ca và đại tỷ quay lại, tại hạ biết họ đã bị chư vị uy hiếp. Và để cứu họ, đương nhiên tại hạ đã cố nhớ lại. Thật may, tại hạ đã có chút manh mối.

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm được cất ở đâu?

Điền Hồ cười khẩy và gọi Nam Cung Phách:

- Họ đã thả nhị ca chưa?

Có tiếng Nam Cung Phách phá lên cười:

- Đa tạ tam đệ nha. Họ cũng vừa mới thả ta và đại tỷ đây.

- Vậy còn Bội Cơ?

Giọng già nua vang lên:

- Bội Cơ sẽ cùng ngươi đưa bọn ta đi tìm báu vật. Không thể nào khác được.

Điền Hồ thở dài:

- Là Bội Cơ nguyện ý ư?

Đột nhiên có tiếng Bội Cơ cười vang:

- Khá khen cho Điền Hồ ngươi đã nghĩ đúng là giữa ta và lục vị thúc tổ đã có thỏa thuận. Tuy nhiên ngươi vẫn đoán sai về ta. Ta không bị uy hiếp như ngươi nghĩ đâu. Trái lại, dùng kế này để buộc ngươi thố lộ chân tình và đưa bọn ta đã tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm chính là chủ ý của Đoàn Bội Cơ ta. Không tin, ngươi thử hỏi nhị ca ngươi, xem có phải trên tay ta đang cầm tín vật hay không?

"Ha... ha..."

http://www.nhanmonquan.com

Lập tức có tiếng Nam Cung Phách thở dài và than:

- Quả đúng với câu "Tối độc phụ nhân tâm". Dù tam đệ có giỏi suy đoán thế nào đi nữa vẫn không đoán nổi tâm ý nữ nhân, nhất là lệnh sư muội.

Thanh âm của Đoàn Mộc Huyền vang lên phản bác:

- Tuy cùng là nữ nhân, nhưng tam đệ đừng nghĩ ta cũng có tâm ý khó đoán như tiểu sư muội của tam đệ nha.

Điền Hồ bật cười:

- Đại tỷ yên tâm, cả nhị ca cũng vậy. Vì dường như đệ cũng ngốc nghếch đủ lắm rồi. Lần chia tay này, mong nhị vị cố tự bảo trọng.

Thanh âm trầm trầm và khàn khàn của Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lần lượt vang đến, đầy vẻ quan tâm đến Điền Hồ, khiến Điền Hồ thật sự cảm xúc:

- Tam đệ cũng vậy, bảo trọng.

- Bọn ta sẽ tìm tam đệ. Hãy vững tâm và đừng quá lo cho bọn ta. Hậu hội hữu kỳ, tam đệ.

Và chỉ một lúc sau, Điền Hồ nghe tiếng Đoàn Bội Cơ thúc giục:

- Người có thể tự đi ra hay cần ta vào tận nơi cung thỉnh?

Điền Hồ hắng giọng:

- Vẫn có một cỗ xe cho ngu huynh chứ, tiểu sư muội?

Bội Cơ bật cười:

- Ngũ sư huynh quả đã hiểu biết hơn nhiều. Yên tâm đi, mọi việc đã sắp đặt xong. Suốt đường đi sẽ không gặp điều gì bất trắc đâu.

Đúng như Điền Hồ đoán, lúc bước ra ngoài đã thấy một cỗ xa mã chờ sẵn và xa phu chính là Đoàn Bội Cơ. Trước khi chui vào cỗ xe, lần đầu tiên Điền Hồ chú mục nhìn lần lượt sáu lão nhân vốn được Nam Cung Phách gọi là sáu lão bất tử. Và cứ theo nhân dạng bên ngoài của sáu lão nhân này mà suy, qua thái họ đáng được gọi là sáu lão bất tử. Họ cao niên hơn Tư Mã Thông, lão Chưởng môn môn phái Điểm Thương đã bị sát hại. Còn so với Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm, một trong Tam Lão Hoa Sơn còn tại thế, thế Lục Lão có dáng vẻ rắn rỏi và quắc thước hơn, dù rằng niên kỷ họ có thể xấp xỉ ngang bằng.

Theo lễ, Điền Hồ mỉm cười với họ:

- Tiểu điệt thật vạn hạnh, may được gặp lục vị sư thúc tổ.

Một lão bỗng hắng giọng:

- Xét về tuổi tác ngươi có thể gọi bọn ta là lão tiền bối. Còn về bối phận ngươi hoàn toàn không có đủ tư cách gọi bọn ta theo cách Bội Cơ gọi.

Điền Hồ vẫn mỉm cười:

- Nếu là vậy, về bối phận đã bị chư vị bác bỏ, tại hạ đành miễn cưỡng gọi chư vị là tiền bối. Như thế có vẻ thuận tai hơn.

Cả sáu lão cùng thất sắc và một lão nêu rõ lý do của sự thất sắc này qua một câu hỏi trịch thượng:

- Sao ngươi bảo gọi như thế là thuận tai?

Điền Hồ phá lên cười:

- Thế chư vị quên, Điền Hồ này là hậu nhân của một nhân vật như thế nào ư? Trừ phi chư vị phủ nhận Bảo Chủ Phi Thiên Bảo chính là gia phụ thì không còn gì để nói.

Bọn họ lại thất sắc một lần nữa:

- Ngươi nói thế là ý gì?

Điền Hồ thản nhiên:

- Muốn nhờ tại hạ tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm thì phải thừa nhận tại hạ là hậu nhân của Bảo Chủ Phi Thiên Bảo Điền Tuấn. Và nếu đã thừa nhận điều này, đừng buồn nha, niên kỷ của chư vị có lẽ không hơn niên kỷ của gia phụ, tại hạ có gọi chư vị bằng hai chữ tiền bối cũng là vị nể lắm.

Cả sáu lão Bất tử cùng đuối lý một lão đành quát bảo Điền Hồ:

- Thôi, đừng phí thời gian nữa. Phiền ngươi chui vào xe cho. Hừ!

Điền Hồ còn cố chăm chọc thêm khi Đoàn Bội Cơ bắt đầu cho cỗ xe dịch chuyển:

- Bội Cơ này, vậy là theo bối phận mà nói, nàng cũng nên bắt đầu gọi ta bằng tiền bối là vừa. Và nhớ, cách xử sự cũng phải giữ theo lễ đấy. Ha... ha...

Bị châm chọc đến tức giận, Bội Cơ lập tức cho cỗ xe phóng đi điên cuồng, khiến sáu lão Bất Tử buộc phải vận dụng khinh công đuổi bám theo sau.

Càng thấy cỗ xe lao đi vùn vụt, Điền Hồ càng cười khoái trá hơn và những mong cho cổ xe cứ thế chạy mãi, chạy mãi.

Quả nhiên những tiếng cười của Điền Hồ đã làm cho Bội Cơ giận dữ nên giữ mãi tốc độ của cỗ xe, không biết rằng làm như thế là khiến sáu lão Bất tử vì bám đuổi mắt sẽ có lúc suy giảm chân nguyên nội lực.

Chính Điền Hồ đang trông chờ điều đó. Vì thế, khi cảm thấy đã đúng lúc, Điền Hồ nhè nhẹ đưa tay mở chết cửa xe và định phóng người bỏ đi. Thì...

- Hãy dừng lại đã nào!

Tiếng quát vang lên vừa đột ngột vừa quá lớn và có lẽ vang ngay phía trước đầu cỗ xe làm cho đôi kiện mã cùng hoảng sợ. Chúng dựng cao hai vó trước lên trời và bắt đầu hí vang.

Điền Hồ cảm nhận được sự việc xảy ra như vậy khi phát hiện cỗ xe chợt dừng phát lại làm cho toàn thân Điền Hồ bị quật ngả về phía trước. Sau đó cỗ xe vì có phần nhấc chúc lên nên Điền Hồ lại bị ngã lăn về phía sau, chỉ chực va vào cửa xe đã bị Điền Hồ mở sẵn.

Đúng lúc này Điền Hồ nghe có tiếng của một trong sáu lão Bất tử vừa thở hồng hộc vừa quát:

- Vô can vô cớ sao Hoàng Nhất Lãm ngươi ngăn đầu cỗ xe của bổn phái Thanh Thành?

Người chận lối là Hoàng Nhất Lãm Thiết Kiếm Phi Chưởng? Điền Hồ rúng động, vội thu ngươi nằm im trong cỗ xe.

Thanh âm của lão Hoàng vang lên, đầy lễ độ như thuở nào Điền Hồ đã nghe lão nói với quần hùng ở Tổng Đàn Bạch Cốt Môn:

- Xin thứ lỗi nếu lão phu hành sự có phần đường đột. Nhưng ở đây có mặt gần như đông đủ quần hùng các võ phái, nhất là tiểu cô nương Thạch Yến của chính quý phái Thanh Thành. Hãy cho lão phu hỏi Đoàn Bội Cơ, lệnh ái của cố Chưởng môn Đoàn Quan Sơn một câu.

Đoàn Bội Cơ cuối cùng cũng có cách ghìm yên cơn lồng lộng của đôi kiện mã. Nàng the thé thét lên:

- Thạch Yến không còn là đệ tử bổn phái. Xin chư vị chớ nghe theo lời xằng bậy của phản đồ, hiện là phu nhân của Môn Chủ Cổ Mộ Môn.

Không nghe tiếng Thạch Yến đối đáp, Điền Hồ ngấm ngầm kinh sợ cho tâm có của ả, khi chỉ nghe vẫn tiếng của lão Hoàng Nhất Lãm vang lên:

- Cổ Mộ Môn? Đoàn cô nương không lầm chứ? Vì đây là một Tà Môn đã tuyệt tích từ lâu ở mãi tận Tái Bắc xa xôi. Còn việc Thạch cô nương không còn là người của phái Thanh Thành thì điều này chính Thạch cô nương đã tự nói ra cho không riêng gì lão phu nghe. Và nguyên nhân phải chăng là vì Thạch cô nương phản đối không tán thành việc

http://www.nhanmonquan.com

quý phái Thanh Thành thản nhiên cho người luyện theo công phu Thạch Chung, là công phu nghe nói bị đánh cắp từ nhà Cầu đại hiệp?

Một trong Lục Kiếm Thanh Thành vụt quát:

- Lão Hoàng ngươi không được hồ đồ. Vì nói như ngươi, không lẽ án mạng toàn gia Cầu đại hiệp rõ ràng là do Bạch Cốt Môn Chủ xướng lại đổ trút lên đầu phái Thanh Thành bọn ta sao?

Đến bây giờ mới có tiếng Thạch Yến cười lanh lảnh:

- Thì dĩ nhiên có án trạng xảy ra mới có cơ hội cho người hôi của. Nếu không phải vậy thì lão nói xem vì sao Thạch Chung đang là vật sở hữu của Cầu đại hiệp lại đột nhiên rơi vào tay phái Thanh Thành? Hay Cầu đại hiệp trước khi lâm tử vẫn kịp trối lời, nguyện ý trao Thạch Chung cho những người không có liên can gì đến Cầu đại hiệp? Hãy giải thích xem nào. Ha... ha...

Sau một lúc bị hỏi dồn, ngỡ sẽ bị đuối lý Đoàn Bội Cơ bỗng hỏi, thật nhỏ nhẹ, ngay khi Thạch Yến ngưng tiếng cười:

- Tiểu nữ xin hỏi, người chủ trì mọi việc ở đây sẽ là Hoàng lão tiền bối hay là ai khác?

Hoàng lão hắng giọng:

- Võ lâm các phái đã để cử lão phu tạm làm Minh Chủ Võ Lâm, đương nhiên việc ở đây sẽ do lão phu chủ trì.

Đoàn Bội Cơ hài lòng:

- Vậy thì tốt. Cho hỏi, lão tiền bối có bằng chứng gì để tin lời Thạch Yến, bảo người của tệ phái đã luyện qua công phu Thạch Chung?

Hoàng lão không hề bối rối:

- Thứ nhất, đó là do có lời cáo giác của Thạch cô nương, dầu sao cùng từng là đệ tử phái Thanh Thành...

Đoàn Bội Cơ ngắt lời:

- Lời của phản đồ chỉ là phế thuyết không hơn không kém. Xin Hoàng lão tiền bối miễn nhắc đến cho.

Lão Hoàng nói tiếp:

http://www.nhanmonquan.com

- Thứ hai là sự biến mất và sau đó là, sự tái xuất hiện của Thanh Thành Lục Kiếm quả có nhiều nghi vấn. Cho thấy lời của Thạch cô nương không hoàn toàn chỉ là phế thuyết.

Đoàn Bội Cơ hắng giọng:

- Tiểu nữ có thể hỏi thêm Hoàng lão tiền bối một câu.

- Cô nương cứ hỏi.

- Đó là phải chăng Hoa Sơn Tam Lão từng nhúng tay vào huyết án toàn gia Cầu đại hiệp?

Lão Hoàng mất điềm tĩnh:

- Chủ trương đó là của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh và khắp võ lâm ai ai cũng rõ bọn lão phu đã vì đại cục sau này, nên vào thời điểm đó là bất khả kháng.

Đoàn Bội Cơ vẫn nhỏ nhẹ:

- Tiểu nữ hỏi không có ý công kích hoặc bình phẩm về hành vi của Hoa Sơn Tam Lão lúc đó. Ý của tiểu nữ muốn biết, chuyện Thạch Chung là vật sở hữu của Cầu đại hiệp, theo Hoàng lão tiền bối là đúng hay là sai.

Lão Hoàng ngắc ngứ.

- Lão phu...

Đoàn Bội Cơ vụt gằn giọng:

- Xin Hoàng lão tiền bối thật tâm cho. Vì đây là chuyện có can hệ đến thanh danh tệ phái Thanh Thành. Giả như Thạch Chung nguyên là vật của Cầu đại hiệp thì vào thời điểm đó, lúc Hoa Sơn Tam Lão gây ra thảm án theo lệnh Bạch Cốt Môn, ắt hẳn Hoàng lão tiền bối phải nhìn thấy Thạch Chung? Có hay không?

Bỗng có tiếng Thạch Yến hét vang.

- Bọn Thanh Thành Lục Kiếm đã có đủ thời gian phục hồi chân lực? Tiểu liễu đầu họ Đoàn đã cố tình tạo cơ hội đó cho sáu lão thất phu?

Có tiếng của cả sáu lão Bất Tử bật cười:

- Đến bây giờ nha đầu người mới biết sao?

- Có biết thì đã muộn rồi. Ha... ha... Thử xem có kẻ nào dám gây khó dễ cho Thanh Thành Lục Kiếm chúng ta. Ha... ha... Bội Cơ quả nhiên khá lắm. Hãy mau lùi lại phía sau, những người có khẩu phật tâm xà như lão Hoàng cứ giao cho bọn ta. Ha... ha...

Thạch Yến lại thét:

http://www.nhanmonquan.com

- Mọi người đừng chần chừ nữa. Hãy động thủ mau, chớ để họ kịp hợp lực dùng Thạch Chung Đao Phổ là công phu rất lợi hại.

Bị lời nói của Thạch Yến thúc giục, hàng loạt những tiếng quát liền vang lên, cho Điền Hồ biết ở bên ngoài cỗ xe đã thật sự diễn khai một trường hỗn chiến loạn chiến.

Và trong đó dĩ nhiên có tiếng của Thanh Thành Lục Kiếm gầm vang:

- Bọn ta cần gì phải hợp lực. Vì trong bọn ngươi, ai chống nổi những chiêu kiếm lợi hại này của bọn ta. Xem kiếm!

Tiếp đó là có tiếng quát bảo Đoàn Bội Cơ:

- Hãy cho cỗ xe chạy đi, Bội Cơ. Sẽ không ai dám đuổi theo đâu.

Đoàn Bội Cơ liền cho cỗ xe bỏ chạy. Và dĩ nhiên cùng cho cỗ xe chạy nhanh cho dù không hề bị Điền Hồ châm chọc.

Được một lúc, Đoàn Bội Cơ bổng nghe có tràng cười đuổi theo ngay phía sau:

- Ha... ha... Thạch Yến thật liệu việc như thần. Ngươi còn chưa ngoan ngoãn giao Điền Hồ và giao luôn cỗ xe cho bổn Môn Chủ sao, Bội Cơ! Ha... ha...

"Vút..."

Đoàn Bội Cơ hoàn toàn biến sắc, khi thấy nhân vật đang phi thân song song với cỗ xe chính là Mông Diện Nhân từng tự xưng là Môn Chủ Cổ Mộ Môn.

Tình thế kể như lâm vào cảnh bất khả kháng, Đoàn Bội Cơ hậm hực tung người rời khỏi cỗ xe và đứng qua một bên giận dữ nhìn Mông Diện Nhân đã thay thế vị trí của nàng, đang cho cỗ xe tiếp tục chạy xa.

Đoạn nàng nôn nóng nhìn lại phía sau, bọn Thanh Thành Lục Kiếm sáu lão Bất tử vẫn chưa thấy tăm dạng. Tự giận thân, nàng định quay người chạy lui về phía sáu lão Bất Tử thì...

- Hự!

Đã có người bất ngờ xuất hiện chế ngự huyệt đạo nàng, sau đó còn nhẹ nhàng đưa nàng đi, không theo hướng cỗ xe cũng không theo hướng có Lục Lão đang ngăn chận những nhân vật các võ phái đã cùng xuất hiện với lão Hoàng Nhất Lãm.

oOo

Màn đêm buông dầy, đó là trở ngại lớn nhất khiến Đoàn Bội Cơ không thể trông thấy gì ngay khi vừa tỉnh lại.

Kế đó, lúc phát hiện có tiếng động sột soạt ở bên tả, nàng những muốn quay đầu nhìn nhưng không thể cử động tùy ý, vậy là có thêm trở ngại thứ hai đối với nàng.

Và trở ngại thứ ba, trở ngại lớn nhất của nữ nhân, khiến nàng bật kêu thất thanh:

- Kẻ nào vừa phát ra tiếng động, mau lên tiếng đi. Ngươi là người hay là ma vậy?

Đáp lời nàng, từ phía bên tả, thanh âm nhẹ nhàng của Điền Hồ vang lên:

- Ngu huynh đây, Điền Hồ đây.

Nàng càng thêm hoảng sợ:

- Ngươi không phải đã rơi vào tay Môn Chủ Cổ Mộ Môn rồi sao? Hay ngươi đã bị lấy mạng và đây là lúc oan hồn của ngươi quay lại tìm ta?

Xung quanh vẫn tối đen.

- Tại sao nàng phải sợ oan hồn ta đến vậy, Bội Cơ?

Giọng nàng trở nên run rẩy:

- Vì ta đã cố tình hãm hại ngươi. Ta đã định sẽ giết ngươi ngay khi ngươi giúp ta tìm thấy Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

- Ta đã làm gì khiến nàng hận ta đến vậy, Bội Cơ?

Nàng bắt đầu kể lể:

- Ta luôn hận ngươi. Vì ngươi là kẻ duy nhất dám bức hiếp ta. Trong khi ta từ bé cho đến lớn vẫn chưa bị một ai bức hiếp. Chỉ có ngươi, chỉ có một mình ngươi thôi.

- Chuyện xảy ra từ lúc ta với nàng chỉ là hai đứa bé, nàng ghi nhớ sâu đậm đến thế sao, không thể tha thứ sao?

Nàng rít lên, bày tỏ nỗi lòng uất hận không nguôi:

- Không bao giờ, ta không bao giờ tha thứ cho ngươi.

- Kể cả lúc ta đã chết?

Nàng run bắn lên:

- Nghĩa là ngươi đã chết? Cuối cùng ngươi cũng phải chết? Ta... ta sẽ tha thứ cho ngươi nếu oan hồn của ngươi đừng bao giờ xuất hiện, ám ta nữa.

Sau đó thật lâu vẫn không nghe thanh âm của Điền Hồ vang lên, nàng lại sợ:

http://www.nhanmonquan.com

http:

Nàng vẫn nhìn vào chiếc hộp:

- Không tiễn. Phần ta, ta tự biết lo liệu.

- o O o -

http://www.nhanmonquan.com